

— Iblandt de Ifke Næringsdrivende ikkun udrede $\frac{1}{5}$ af Skatten. Af hvad jeg saaledes har oplyst, troer jeg, at det tydelig fremgaaer, at de Næringsdrivende ikke ere heldigt stillede, men jeg skal indrømme, at det, om end Hjelpestaten opkræves med det Halve af den hele Stats Beløb, vistnok ligesuldt bliver omtrent de samme Personer, som Skatten kommer til at ramme, men det forekommer mig dog rigtigt, at Hjelpestaten opkræves med Halvdelen af den samlede Stat, og efter min Formening saameget rigtigere, som man derved suarere vil kunne komme ind paa en almindelig Byskat, hvorom der, om ikke her, saa dog i en anden Forsamling, har været forhandlet. — Jeg maa derfor ansee det for rigtigt, at Hjelpestaten sættes til det Halve af den samlede Stat, og at selve Portionerne af Næringsstaten og Hjelpestaten sættes aldeles lige.

Det var dette, hvorpaa jeg har ønsket at henlede det ærede Things Opmærksomhed.

Tesfen: Det var netop Noget af det Sidste, den ærede Taler berørte, som jeg ogsaa vilde have omtalt. Det forekommer mig nemlig aldeles klart, at en Communes Stat, hvad enten man kalder den en Stat paa Grundeendom eller paa Næring eller paa Formue og Leilighed, kun er en Formuesstat, og Grunden til, at man særligen har bestattet enkelte Formuesgjenstande, saasom Grundeendom, er kun den, at man har savnet en reel Sikkerhed for Skattens rigtige Erlægelse, og at man vilde undgaae den Vilkaarlighed, som altid er forbunden med at ansætte Formuesgjenstande til Skat efter et Skøn; men er Næringen saaledes ikke Andet end en særlig Formuesgjenstand, forekommer det mig heller ikke, at der er nogen syndertilig Anledning til at gjøre den til Gjenstand for en særlig Skattebranche; thi hvad er det, man beskatter ved Næringen? Det er enten Næringsomsanget eller Næringsudbyttet, og det bliver saaledes i begge Tilfælde kun en Formue, man beskatter. Grunden, hvorfor man har stillet Næringen som en særskilt Beskatningsgjenstand, forekommer mig kun at være den, at man betragter Næringsretten som et Prærogativ, som

et Fortrin til at vinde Formue, til at vinde Udbytte af sin Virksomhed i den By og af den By, hvor Næringen drives; men er det rigtigt, at Næringsretten saaledes er et Fortrin fremfor anden Udgang til Formues Erhvervelse — hvad jeg forøvrigt ikke troer, men i dette Tilfælde ikke skal opholde mig videre ved — men er det rigtigt, at det er et saadant Prærogativ eller en saadan Fortrinsret, man beskatter ved at beskatte Næringen, saa forekommer der mig ikke at være Anledning til at give de Næringsbrugere, som saaledes betale Skat af dette særlige Fortrin, de nyde, Udgang i den Skat, de skulle svare, som desforuden besiddende Formue og Leilighed. Det er ogsaa et aldeles særligt Tilfælde her i Kjøbenhavn, at der gives en saadan Udgang af det, Skatteyderen svarer i Næringsstat, i det, han skal svare i Formues og Leilighedsstat; i andre Kjøbstæder tages der ikke Hensyn til, hvad Næringsbrugeren svarer i Næringsstat, men han maa svare aldeles i samme Forhold, som alle øvrige Indvaanere, Formues og Leilighedsstat; og vil man endelig, og det kan maaskee være begrundet i historiske Forhold, benytte Næringen som en særskilt Skattebranche, saa troer jeg ogsaa, at man vil komme til det Resultat, som den sidste ærede Taler omtalte, at man burde sætte Skatten paa Næring saa lille som mulig og overføre paa Formue og Leilighed, uden at undtage Næringsbrugere, saa Meget som muligt; thi derved rammer man dog paa den rigtigste Maade den Fortrinsret, som man finder der ligger i Næringsbrugernes Stilling. Jeg vilde derfor bemærke, at jeg troer, at det vil være rigtigere, om man holdt sig til Majoriteten af Communalbestyrelsen end til Minoritetens Indstilling i denne Sag, dersom man i det Hele vil beholde denne Skat paa Næring. — Med Hensyn til et andet Punkt i Loven, nemlig § 6, da hedder det deri, at Klager, som fremkomme over Ligningen, skulle, efterat være behandlede af Ligningscommissionen, indsendes til Ministeriet, som da afgjør Sagen. Jeg troer virkelig, at man gjør Ministeriet en flet Tjeneste — og man gjør ikke Skatteklagerne stor Tjeneste — ved saaledes at lade den Slags Sager afgjøre af Ministeriet. Det forekommer mig at være den naturligeste